

Rudolf Steiner

IX. Vnikání sil Michaelových a rozhodující povaha podnětů Michaelových.

Dornach, dne 3.srpna 1924.

Milí přátelé,

viděli jste z předcházejících přednášek, jak duše které z hlubin svého podvědomí cítí puzení k anthroposofickému hnutí, nesou v sobě vlivem svého zvláštního vztahu k silám Michaelovým, a proto pozorovali jsme působnost těchto sil Michaelových během různých století, abychom viděli, jaký vliv tyto podněty Michaelovy mohou mít na život těch, kdo s nimi stojí v nějaké souvislosti.

Podněty Michaelovy jsou – a to má pro karmu, řekl bych každého jednotlivého anthroposofa velký význam – podněty Michaelovy jsou takové, že hluboce a intenzivně zasahují do celého člověka. Víme již z předcházejícího líčení, že vláda Michaelova /chceme-li to tak nazvat/ začala pro pozemský život na konci sedmdesátých let devatenáctého století; předcházela jí vláda Gabrielova, a již jsem vykládal, jak tato vláda Gabrielova souvisí se silami, které procházejí fyzickým rozplozováním, se silami, které souvisejí s fyzickou dědičností.

Něčím právě protilehlým jsou síly Michaelovy. Při vládě Gabrielově je tomu tak, že jeho podněty působí silně právě do fyzické tělesnosti člověka. Michael působí silně do duchovní bytosti člověka. To můžeme usoudit již z toho, že Michael je správce světové inteligence; ale Michaelovy podněty jsou silné, mocné a působí z duchovna po celém člověku, - působí do duchovna, odtud do duševna a odtud do lidské tělesnosti. A v karmických souvislostech jsou tyto nadzemské síly vždycky činné; bytosti vyšších hierarchií působí s člověkem v člověku. Tím se vytváří karma, a tak jsou síly Michaelovy tím, že působí na celého člověka, také silami, které nejprve zvláště silně působí do lidské karmy. Síly Gabrielovy působí velmi málo /ne snad, že by vůbec nepůsobily, ale velmi málo/ do vlastní lidské karmy. Síly Michaelovy působí do lidské karmy silně.

Jsou-li proto určití lidé – a to jste vlastně všichni, milí přátelé – s tímto proudem Michaelovým spojeni, tu jest karma těchto jednotlivých lidí srozumitelná jen tehdy, když na ni pohlédneme v souvislosti s proudem Michaelovým; a hledíme-li na Michaela jakožto na ducha, který je ve zvláštní souvislosti se Sluncem a všemi slunečními podněty, pak si ještě více ujasníme, jak nesmírně hluboký vliv mají tyto podněty Michaelovy právě na ty lidi, kteří jim jsou zvláště vysazeni; až do fyzické organizace působí tato duchovnost. A fyzické zjevy ve zdraví a nemoci u lidí, řekněme, abychom měli nějaký výraz: u lidí Michaelových musíme více než je tomu jinak, ve vyšším smyslu uváděti prostě v souvislost s karmou, nežli u lidí Gabrielových nebo

Rafaelových atd. Třebaže Rafael je právě ten duch, který je s léčitelským uměním v těsné souvislosti – věci ve vesmíru jsou spleť – jest Michael přece jen duchem, který karmu člověka nejvíce připojuje ke zdraví a nemoci.

To souvisí s tím, že síly Michaelovy působí vesměs tak, že působí nejen kosmopoliticky, ale že člověka také vytrhují z užších zemských souvislostí a vynášejí na duchovní výši, kde zemské souvislosti cítí méně nežli jiní lidé; alespoň je svou karmou k tomu předurčen. To jest zase něco, co na karmu každého jednotlivého člověka, patřícího k proudu Michaelovu, má hluboko zasahující vliv.

Hledte, v poslední třetině devatenáctého století bylo tomu skutečně tak, že lidé nikoli nervosní, ale duchovně a duševně intenzivní mohli silně pozorovati vnikání sil Michaelových do světa. Toto vnikání Michaelových sil do světa, to projevovalo se u lidí Michaelových tak, že mnohé kolem čeho jiný člověk přejde, pociťovali hluboce významné a účinně do světa zasahující.

Především měla karma takovýchto lidí tu povahu, že – i když si to dosti neujasnili – přece jen pozorovali onen boj, který jsem popsal především jakožto boj mezi Michaelem a Ahrimánem. Ahrimán má v dnešním věku na lidi ovšem jen tehdy silný vliv, jestliže nějakým způsobem nastala nějaká úchylka vědomí. Nejradiálnější zjev je, řekněme mdloba nebo zkalení vědomí, které déle trvá. V těch dobách, kdy člověk propadá zkalení vědomí, mohou se k člověku ahrimánské mocnosti zvláště silně přiblížiti. Tu působí pak tyto mocnosti v člověku, pak jest jim člověk vysazen. A právě v této poslední třetině devatenáctého století, hlavně v době, která se již přiblížila k uplynutí Kali-yugy, tedy v posledních letech předešlého století, tu bylo to skutečně něco otřásajícího, pohlédnouti za scénu vnějšího fyzicko-smyslového světa, který se zde prostírá před lidskými smysly.

Bezprostředně s tím hraničí to, co nám ukazuje mnoho z těchto historických událostí, do kterých zasahují vyšší nadsmyslné bytosti. V této poslední třetině devatenáctého století, zvláště v posledním desetiletí bylo jen tenkým závojem zakryto to, co jest Michaelovou vládou, celým bojem, celým shlukem skutečností michaelových. Od té doby je tomu tak, že Michael jaksi spolubojuje ve vnějším světě. Tu jedná se pak o to, že je třeba mnohem větší síly ke spatření toho, co jest nadsmyslné, nežli před uplynutím Kali-yugy, nežli v předešlém století ještě, kdy, jak řečeno, tenkým závojem byl oddělen nejbližší svět, kde Michael bojoval ještě více za scénou.

Ale Michael trvá na tom, jak jsem Vám řekl, aby bezpodmínečně jeho vláda pronikla. Michael jest silný duch a Michael může plně potřebovati jen odvážné lidi, vnitřně odvážné lidi.

A ve všech těchto souvislostech, které jsem Vám vylíčil, v této nadsmyslné škole v patnáctém, šestnáctém, sedmnáctém století, v onom nadsmyslném kultu na počátku devatenáctého století, tu mezi duchy, kteří jsou na tom zúčastněni, zasahují neustále četné zástupy nutných, pro celou souvislost nutných postav luciferských. Michael potřebuje luciferské postavy, které spolupůsobí, aby byl přemáhán polární protiklad: Ahrimán. Jsou tedy michaelští lidé postaveni také – nedá se říci: do boje, ale do vln spolupůsobení mezi luciferskými podněty a ahrimánskými podněty.

Tyto věci ukazovaly se s velkou určitostí právě ke konci předešlého století. Tu stalo se nezdárka, že tímto závojem – jak jsem to nazval – mohlo se prohlédnouti. Pak bylo viděti, jak silně musí Michael bojovati proti Ahrimánovi a jak bylo snadné, aby všelikými luciferskými vlivy bylo člověku vědomí odchýleno.

Snad řeknete, že úchylky vědomí – mdloby nejsou ničím tak zvláštním. Zajisté, pro vnější pohled nejsou ničím zvláštním, ale stávají se významnými, tím, co nastává jako jejich následek, co potom přijde, když je zde úchylka nebo zkalení vědomí. Tu chtěl bych podati jeden příklad.

Jednalo se jednou o to, seznámiti někoho intimněji s jednou osobností, historicky; měl se prostě zabývat tím, obeznámiti se historicky s jednou osobností z doby renesance a reformace. Rozumějte mi přesně: Jednalo se o to, že byly hotovy všechny přípravy k tomu, aby se určitý člověk seznámil – bylo to na konci devadesátých let předešlého století – aby se historickou cestou seznámil s jednou osobností z doby renesance a reformace. Nebylo vlastně možno vůbec pochopiti, jak by se mohlo státi něco jiného po všem tom, co bylo připraveno, nežli to, že tento člověk měl býti, řekl bych, pedanticky filistrosní cestou seznámen s jednou osobností. Ale hledte, nejrafinovanějšími poměry karmy stal se tento člověk právě na dobu, kdy to měl prožiti, neschopným používati svého vědomí: Upadl do jakéhosi spánku, ze kterého se nemohl probuditi. Tím bylo mu zabráněno v poznání oné osobnosti. Na takové věci se v obyčejném životě přirozeně nedbá příliš silně, ale jsou to právě tyto věci, kterými ze zemského světa nahlédneme bezprostředně do světa duchovního. A chceme-li vysvětliti pro tuto skutečnost, musíme říci: Ona osobnost, která se měla seznámiti s jednou osobností z doby renesance a reformace, byla by bezpochyby získala neobyčejně silný dojem, kdyby byla prodělala to, co vypravuji. Ona to neprodělala, přešla přes to. Ale tato osobnost v té době dostala za to proměněno to, co by tu byla přijala jako dojem, ve zvlášť silný dojem živlu michaelského. Ona získala právě porozumění, i když nevědomě, získala porozumění pro život michaelský.

Uvádím Vám tento poněkud paradoxní příklad z toho důvodu, abych Vám ukázal, kterou cestou přichází k lidem živlu michaelský; a takových příkladů mohl bych uvést mnoho a mnoho. Lidé byli by dnes docela jiní, kdyby u mnohých nebyly se tyto věci staly, neboť tyto věci mohou se státi sterým způsobem. V případě, který jsem vyprávěl, bylo to, milí přátelé, tak, že onen člověk upadl skutečně do jakéhosi spánku. V jiných případech byla věc taková, že nějaké události, která by byla odvedla od Michaela, bylo zabráněno tím, že přítel nebo někdo jiný přišel a onoho člověka někam jinam odvedl, a jeho vědomí bylo zahaleno nejpřirozenějším, nejfilistrosnějším způsobem, čímž bylo mu zabráněno, spoluprodělati to, co mu bylo vlastně nejprve karmicky připraveno. Nejostřejší zásahy do obyčejného, hladkého průběhu karmy staly se právě v těchto letech.

A zpravidla se to stalo zřejmým, jak hluboko potom jdou tyto vlivy Michaelovy. V četných případech se ukázalo, že nejen duševně, ale až do tělesnosti byli zasažením ovlivněni takoví lidé, kteří dostali takovýto náraz ve své karmě tím, že Michael musel branami lidského vědomí do zemsko-smyslového světa.

Je nanejvýš zajímavé viděti, jak v devadesátých letech byli lidé uváděni do událostí, které nejsou ničím jiným, nežli cestami Michaela z duchovního světa do světa fyzického, neboť musíte myslet, že to, co se zde v poslední třetině devatenáctého století událo pro fyzický svět jakožto příchod Michaelův, připravovalo se v duchovním světě již dlouho napřed, již od počátku čtyřicátých let devatenáctého století. Mohl bych říci, že Michael a jeho duše přicházeli stále blíže a blíže, a ukazovalo se stále víc a více, že přijdou dolů ti lidé, kteří ve svém zemském osudu souvisejí s tím, co jest úkolem Michaelovým: převzítí zde na Zemi zase inteligenci potom, když byla odpadla zástupům Michaelovým v nadsmyslu.

Do všeho toho – poznáváte to již z dosavadního líčení – je konečně postaveno anthroposofické hnutí, neboť ono souvisí s tímto celým proudem Michaelovým, jak vysvítá z líčení, které jsem doposud podal.

Pozorujete nyní tímto světlem osvětlené karmické souvislosti jednotlivých osobností, které přicházejí z vnitřního puzení k anthroposofickému hnutí. Ony přicházejí nejprve ze světa, stojí v souvislostech se světem. Ve světě byla skutečně mnohá

společenství, která v sobě lidi spojovala, ale síla, držící je pohromadě, nebyla nikdy takové povahy, jakou vytvářejí právě síly Michaelské. Tím tvoří se zvláštní postavení pro toho, kdo souvislostí se světem nachází cestu do anthroposofického hnutí, do Anthroposofické společnosti. Je možno přijít do jiných sdružení, bylo vždycky možno přijít do nich, a nebylo třeba, aby osud byl tím zvlášť hluboce dotčen. Do Anthroposofické společnosti nemůžeme přijít – alespoň nemůžeme přijít tak, aby tento příchod byl docela poctivý a duši hluboce zaujímající, aniž by byl osud v tom nejpodstatnějším hluboce ovlivněn. A to vysvitne docela zřetelně, jestliže pozorujeme věci, řekl bych, ve správné linii.

Vezměte člověka, který právě do Anthroposofické společnosti přichází, který měl dříve nějaké souvislosti s neanthroposofy, nebo tato spojení podrží. Mnohem významnější je tento rozdíl mezi tím, kdo stojí uvnitř a tím, kdo stojí venku nebo zůstává venku, než právě v jakýchkoli jiných sdruženích. Jsou zde dva druhy souvislostí. Tím, že se splní všechno to, co jsem popsal, žijeme v době nesmírně velkých rozhodnutí, takže to, že takto stojí vedle sebe lidé anthroposofičtí a neanthroposofičtí, jest dnes něčím rozhodujícím. Buďto se jedná o rozřazení staré karmy pro toho, kdo je v Anthroposofické společnosti, nebo se jedná o zapředení nové karmy pro toho, kdo v ní není. A to jsou velké rozdíly.

Dejme tomu, že nějaký anthroposof stojí blízko nějakému neanthroposofu; pak se může jednat o to, že anthroposof má nejprve odčinit staré karmické souvislosti s oním neanthroposofem; nebo se může jednat o to druhé: že neanthroposof má pro budoucnost navázati karmické spojení s anthroposofem. Alespoň jsou tyto dva případy ty jediné – přirozeně různě uzpůsobené – ale jsou jediné, které jsem mohl pozorovati; není nic mezi tím, nic mimo tyto případy. Ale z toho vyplývá, že se jedná skutečně o dobu velkého rozhodování: že buďto se působí na neanthroposofy v tom smyslu, aby přišli ke společenství Michaelovu, anebo se působí tak, aby ti, kdo nepatří ke společenství Michaelovu, byli jím vynecháni. To jest velká doba pro rozhodování, ona velká krize, o které vlastně mluví svaté knihy všech dob, kterou je v podstatě míněna naše doba. Neboť to jest právě zvláštností podnětů Michaelových, že jsou rozhodující a že právě v našem věku se stávají rozhodujícími.

Lidé, kteří v přítomné inkarnaci přijímají z anthroposofie podněty Michaelovy, ti připravují celou svou bytost tím, že přijímají podněty Michaelovy, takže to vchází daleko do těch sil, které jinak jsou určovány jen souvislostmi rasovými a národními. Pomyslete jen, jak silně možno mluvit o tomto: Je zde někdo, kdo stojí v nějaké národní souvislosti. Je na něm viděti, že je Rus, že je Francouz, že je Němec. Je to na lidech vidět, a když o nich přemýšlíme, když je vidíme, zařazujeme je, umísťujeme je tam, kam mohou patřit. Lidé budou pokládati za významné, jestliže se na někom vidí, že je Turek, že je Rus atd. U těch, kdo dnes se skutečnou vnitřní duševní silou, se vřelým srdcem přijímají anthroposofii jako svou nejhlubší životní sílu, nebudou již mít žádného smyslu taková rozeznávání, až zase sestoupí na Zem. Lidé říkají: Odkud pak je tento? Ten není z nějakého národa, ten není z nějaké rasy, ten jako kdyby vyrostl ze všech ras a národů.

Hleďte, když zde byla poslední vláda Michaelova v době Alexandrově, tu se jednalo o to, rozšířiti řectví kosmopoliticky, všude je zanést. Nesmírně mnoho stalo se zde tažením Alexandrovým k vyrovnání lidí, k rozšíření něčeho společného. Ale to nemohlo zasáhnouti ještě tak hluboko, protože Michael spravoval ještě kosmickou inteligenci. Teď je intelligence na Zemi. Teď zasahuje hluboko. Teď zasahuje to také do zemské bytosti člověka. Duchovno připravuje se, býti poprvé rasově tvořivým. A přijde čas, kdy lidé nebudou již moci říkat: ten člověk vypadá tak, jako kdyby patřil tam – ten je Turek, onen Arab nebo Angličan, Rus nebo Němec, nýbrž budou muset

řící něco takového: Ten člověk byl v dřívějším životě puzen k tomu, obrátit se k duchovnu v michaelském smyslu. – Vystupuje tedy fyzicky tvořivě, fyzicky tvárlivě to, co je ovlivněno Michaellem.

Ale to je potom to, co se usazuje hluboko, hluboko do karmy jednotlivce. Proto tento osud těch, kdo jsou poctivými anthroposofy: že nemohou se dobře vypořádati se světem, - ale také nutnost, aby vážně, v plné vážnosti ke světu přistupovali.

Naznačil jsem, jak ti lidé, kteří s plnou intenzitou stojí v anthroposofickém hnutí, přijdou ke konci tohoto století znovu, že jiní se potom s nimi spojí, poněvadž tím musí být s konečnou platností rozhodnuto ono zachránění Země, zemské civilizace před rozkladem. To jest, řekl bych, poslání anthroposofického hnutí: na jedné straně pro srdce tísnivé, které na druhé straně uvádí srdce v pohyb a nadšení. Na toto poslání musíme pohlížeti. Ale je naprosto nutné, abychom jakožto anthroposofové věděli, že v tomto postavení musí anthroposof prožívat karmu tísnivěji nežli jiní lidé. Nejprve jsou tu lidé, kteří přicházejí do Anthroposofické společnosti, přímo předurčení k tomu, aby prožívali karmu tíživěji nežli jiní lidé. A jestliže obcházíme toto těžší prožívání, chceme-li svou karmu pohodlněji prožívat, pak se to po nějaké stránce vymstí, musíme umět být anthroposofy i v prožívání karmy. Musíme umět pozorně pohlížeti na prožívání karmy, abychom byli správnými anthroposofy. Právě to vede potom k tomu, že pohodlné prožívání karmy, že vůle, prožívat karmu pohodlně, se vyjadřuje právě tehdy, že se mstí ve fyzickém onemocnění, ve fyzických nehodách a podobně. Na tyto jemnější souvislosti se právě musí pohlížeti. Pak vidí člověk s těmito jemnějšími souvislostmi mnoho jiného. A to je tou nejlepší přípravou, abychom skutečně duchovně viděli, když pohlížíme na tyto intimnější souvislosti života. Není správný princip, chtít vyvíjeti všelijaké visionářské stavy mlhavým způsobem. Ale je nesmírně správné, zaměstnávat se tím, co řekl bych, intimnějšího se děje v osudových souvislostech, které můžeme pozorovati.

Což nevidíme, milí přátelé, jak se stává naší karmou, že žijeme nebo jsme žili vedle lidí, kterým je absolutně vnitřně zabráněno, přiblížit se k anthroposofickému obsahu, kteří mají vnitřní překážku, vzdor všemu a všemu, co z anthroposofie – nechci říci: se jim přináší vstříc, ale: mohlo by se jim přináseti vstříc, kdyby jen to chtěli přijmouti. To přece vidíme. To jest něco, co vesměs patří k velkému rozhodování přítomného života. A to, co se zde odehrává, stává se karmicky významným jak pro toho, kdo pak přijde do anthroposofického hnutí, tak i pro toho, kdo zůstane mimo; to se stává neobyčejně významným.

Neboť představte si nyní, že tito lidé setkají se znovu v některé příští inkarnaci / co se nám stane v příštích inkarnacích, to se připravuje již v této inkarnaci/ pak stane se toto setkání právě s lidmi, ke kterým jsme v takovém podnětu, jak jsem to teď naznačil, pak stane se toto setkání takovým, že ona cizost, která zde jinak mezi lidmi jest, se podstatně vystupňuje, neboť Michael působí až do fyzických sympatií a antipatií.

Ale všechno to se dnes již přípravně odehrává. Odehrává se to již nyní, přípravně pro každého jednotlivého anthroposofa. Proto jest nesmírně významné pro anthroposofa, všimati si právě těchto karmických souvislostí, které se odehrávají mezi ním a neanthroposofy. Zde se totiž odehrávají věci, které sahají vzhůru do nejbližší říše hierarchií. Neboť hleďte, je zde určitý protějšek toho, co jsem líčil: že podněty Michaelovy vystoupí dokonce rasově tvořivě; k tomu je zde protějšek.

Vezměte případ, že karma je takováto: nějaká osobnost je uchválena v nejvyšším smyslu anthroposofickými podněty, takže srdcem i myslí, řekl bych: duchem a duší jest uchválena. Potom – ano, potom je něčeho zapotřebí, co vysloveně zní divně, protismyslně, ale je toho zapotřebí: potom se musí jeho Anděl něčemu učit. A to jest,

hledte, nesmírně důležité, významné. Osud anthroposofů, který se odehrává mezi neanthroposofy a anthroposofy, ten vrhá své vlny do světa Andělů. To vede až k rozdělování duchů ve světě Andělů. Anděl, který provází Anthroposofa k příštím inkarnacím, ten poznává duchovní říše ještě hlouběji, nežli je mohl poznati dříve. A Anděl, který patří k tomu, kdo vůbec nemůže do anthroposofie vniknouti, ten klesá. A ukazuje se nejprve na osudu Andělů, jak nastává velké rozdělování. Je tomu teď tak – a to jest, milí přátelé, něco, k čemu bych Vaše srdce chtěl obrátit – je tomu teď tak, že z poměrně jednotné říše Andělů vzniká rozdvojená říše Andělů: říše Andělů, usilující vzhůru do vyšších světů a říše Andělů, směřující dolů do nižších světů. Zatím co se zde na zemi děje tvoření se společenství Michaelova, můžeme spatřovati nad tím, co se zde utváří jako společenství Michaelovo, vzestupující Anděly a sestupující Anděly.

Dnes možno vlastně neustále pozorovati, když nahlížíme do světa hlouběji, tyto proudy, které mají v sobě něco tak otřásajícího. Řekl jsem tedy, že ti, kdo přicházejí k anthroposofické věci, rozpadají se v podstatě ve dvě skupiny. Jedna skupina jsou takoví, že vnášejí sem ještě vědění o starém pohanství a z pohanství – aniž mají mnoho zkušeností z křesťanského vývoje, který se dál ještě v době Kali-yugy – vyvíjeli se dále a nyní vrůstají do toho křesťanství, které zase má býti křesťanstvím kosmickým; tedy pohansky předurčené duše, které vlastně teprve do křesťanství vrůstají. Druhá skupina jsou duše, které jsou více znaveny křesťanstvím, ale nepřiznávají si to, duše, které vrůstají do anthroposofického hnutí od počátku kvůli jeho křesťanskému charakteru, při čemž méně hluboko vrůstají do toho, co je anthroposofická kosmologie, anthroposofická anthropologie atd., naproti tomu vrůstají do abstraktně náboženského oboru. Tyto dvě skupiny jsou od sebe zřetelně rozlišeny.

Ta skupina, která jest jaksi ještě pohansky předurčena, ta má zvláštní nutnost, aby s veškerou intenzitou uchopila nosné síly anthroposofie a šla jaksi, aniž by se dala odkloniti nějakými ohledy, ve směru těchto nosných sil anthroposofických.

To všechno jsou věci, které musejí teprve správně přejíti do srdcí; ale ty musejí do srdcí anthroposofů, neboť teprve na podkladě konkrétní anthroposofie bude v Anthroposofické společnosti možný skutečný společný život, neboť jestliže, řekl bych právě více pohansky uzpůsobené duše vynesou svoje síly, které jsou na dně jejich duše namnoze již dnes v této inkarnaci, ale které se u mnohých tak těžko dobývají ven, - když tyto síly vynesou, pak rozšíří se po celé Anthroposofické společnosti atmosféra pronikání kupředu docela ve smyslu michaelském.

Ale pak musejí lidé míti odvahu, pohlížeti právě do tohoto silného boje, který se odehrává mezi tím, co Michael musí podnikati ke zmožení svého velkého úkolu, a tím, co Ahriman neustále staví proti.

Ahriman uchopil již jisté tendence ve vývoji civilizace, postavil je do své služby. Pomyslete jen, že uchopení inteligence člověkem stalo se náležitě možným teprve od patnáctého století, od doby, kdy je v člověku duše vědomá, neboť ta je lidským vlastnictvím, ta si může inteligenci osvojiti. Teprve od této doby přišlo k lidem to, co je vede, aby, řekl bych, tak nesmírně zdůrazňovali osobně působící inteligenci.

Pokuste se udělati malý výpočet, který obsahuje vlastně něco strašně velikého, ale pouze prostorově velikého: pokuste se, milí přátelé, udělati malý výpočet. Shrňte tak v myšlenkách všecko to, co je dnes myšleno na celé Zemi za jeden den všemi těmi, kdo píšou noviny, aby vznikly noviny. Přehleďte to, prosím. Přehleďte souhrn inteligence, která je zde z per vymačkávána a přichází na papír, je potom tištěna atd. Přehleďte to: jaká osobní inteligence zde světem proudí.

A nyní jděte o pár století nazpět, jděte do třináctého století a přehleďte, zdali je zde

vůbec něco takového. To zde není, ani řeči o tom, že by to zde bylo.

Ale dal bych Vám ještě jinou úlohu. Představte si – dnes je neděle, je k tomu zvláštní příležitost – kolik je dnes schůzí a shromáždění od západu na východ o politických záležitostech, řekněme zatím: po Evropě, jak mnoho z osobní inteligence proudí zde do atmosféry Země a představte si třinácté století: tam lidé vystačili bez těchto schůzí a shromáždění, bez časopisů / a dnes ještě rádia/. To všechno nebylo. A tak, když se přenesete do třináctého století, naskýtá se pohledu na svět úplně volný rozhled. Nejsou zde redakce novin ani žádná politická shromáždění – to všechno zde není. Rozhlížíte se volně. Když se dnes rozhlížíte kolem, tu všude nesou se vzhůru vlny osobní inteligence, ty jsou zde, a nemůžete vůbec skrze ně; vzduch je možno krájet, v duchu, právě tak, jako v mnohých sálech, kde každý kouří z dýmky nebo doutník, je možno vzduch krájet: tak je to zde v duchovnu se vzduchem.

Takových rozdílů si musíme všimnouti, chceme-li nějak posouditi, jak po sobě epochy následují. Čtete-li dějepisce jako Rankeho, tedy nepozorujete nic, že by tomu tak bylo; ale to jsou reálné skutečnosti.

Ale co to je, co sem takto vniká? Všechno to je potrava pro ahrimanské mocnosti. Ty mají teprve možnost vrhnouti se právě na tento obor. Proto mohutněly stále víc a více možnosti zasahování Ahrimana do civilizace. Takoví duchové jako Ahriman, ti nejsou zde přirozeně k tomu, aby se na Zemi vtělovali do fyzického těla, ale mohou na Zemi působit tím, že se sice neinkarnují, ale inkorporují pro určité doby; potom když nastane to, o čem jsem mluvil jako o zakalení vědomí u toho nebo onoho člověka nebo odchýlení vědomí jen dočasně, tvoří člověk schránku pro Ahrimana, který má možno ne sice se inkarnovati, ale inkorporovati se, působiti z člověka pomocí lidských schopností.

Bude mým úkolem mluvit právě o tomto ahrimanském působení. A chtěl bych pak ukázati, jak dalece vystoupil Ahriman během poslední doby například dokonce jako spisovatel, abych ukázal to, co musejí dnes vidět ti, kdo chtějí pozorovati skutečnosti.

Více zde: <http://christian-rosenkreutz.webnode.cz/novinky/ix-vnikani-sil-michaelovych-a-rozhodujici-povaha-podnetu-michaelovych/>
Vytvořte si vlastní stránky zdarma: <http://www.webnode.cz>